

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hípšra v právní věci žalobce: **Město Prostějov**, se sídlem v Prostějově, T. G. Masaryka 12-14, zastoupeného JUDr. Lenkou Peštukovou, advokátkou se sídlem 796 01 Prostějov, Žižkovo nám. 11, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem 604 55 Brno, třída Kpt. Jaroše 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2008, čj. R074,075/2006/02-09553/2008/310-Hr, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2009, čj. 62 Ca 53/2008 – 62,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 4. 2009, čj. 62 Ca 53/2008 - 62, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ze správního spisu vyplývají zejména následující skutečnosti:

6. 5. 2005 vznikla společnost MI PRO STAV, s. r. o., jejímž jediným zakladatelem byla společnost MICOS, spol. s r. o. s vkladem 200 000 Kč. Do obchodního rejstříku byl zároveň zapsán předmětem podnikání: *přípravné práce pro stavby*.

19. 10. 2005 podepsal žalobce s MICOS Memorandum o společném projektu „Městské oddechové a sportovní centrum v Prostějově“ (dále jen „Centrum“). V něm vyjádřili společnou vůli realizovat záměr výstavby a provozování Centra „*formou partnerství veřejného a soukromého sektoru*“. Strany zde mimo jiné sjednaly majetkovou účast na společnosti MI PRO STAV: žalobce do ní vstoupí finančním vkladem, který bude postupně zvyšovat až do dosažení většinového podílu.

9. 12. 2005 tytéž smluvní strany uzavřely „Dohodu o veřejnopřívátním partnerství“. V článku III „majetkoprávní stránka partnerství“ strany deklarovaly společnou vůli, aby žalobce měl ve společnosti MI PRO STAV, která bude investorem projektu Centra a posléze i jeho vlastníkem, významnou majetkovou účast a rozhodovací práva, a v konečné fázi i 100% podíl. Tento záměr bude naplňován postupným zvyšováním obchodního podílu takto: do 31. 12. 2005 nabude žalobce podíl ve výši 10% za cenu 20 000 Kč; do 30. 6. 2006 zvýší svůj vklad o 12 000 000 Kč; od roku 2007 do 2014 bude každoročně zvyšovat svůj vklad o 23 500 000 Kč s možnou odchylkou 2%. S vkladem v celkové výši 12 020 000 Kč měl žalobce získat obchodní podíl a jemu odpovídající hlasovací práva ve výši 51%, a to s pravidelným zvyšováním o 5% s každým dalším zvýšením vkladu. V roce 2014 tak měl žalobce nabýt 100% podíl na MI PRO STAVu.

Financování projektu mělo být dle Dohody provedeno bankovním úvěrem ve výši předpokládaného rozpočtu stavby Centra, který s bankou sjedná jako dlužník MI PRO STAV, a za který v plné výši převezme žalobce ručitelství závazek. Strany zdůraznily, že v rámci sjednané spolupráce nelze očekávat ziskovost Centra a veškeré realizační náklady půjdou k tíži účtu investora (MI PRO STAV), jehož finanční aktiva budou zajištěna prostřednictvím bankovního úvěru a finančních vkladů žalobce.

MI PRO STAV se také zavázal, že po dobu realizace projektu Centra nebude mít jiné podnikatelské aktivity ani závazky nad rámec úloh, které na sebe jako investor převzal touto dohodou. Žalobce se zavázal poskytnout pro výstavbu Centra pozemky (jenž však zůstanou nadále v jeho vlastnictví), projektovou dokumentaci, územní a stavební povolení. Společnosti MICOS a MI PRO STAV se zavázaly rozhodovat v duchu této dohody, a to zejména před nabytím většinové účasti žalobce v MI PRO STAVu. Pokud by některá ze stran dohody odmítla plnit závazky z jejího obsahu a zmařila tak účel dohody, ponese veškeré náklady vzniknuvší ostatním stranám ode dne uzavření dohody do jejího porušení. Tím byla vyjádřena jednoznačně vůle všech zúčastněných subjektů řídit se ujednáním dohody a postupovat ve vzájemném souladu při naplňování účelu dohody – výstavby Centra.

V návaznosti na ujednání Dohody nabyl žalobce Smlouvou o převodu části obchodního podílu z 16. 12. 2005 podíl ve společnosti MI PRO STAV ve výši 10% za 20 000 Kč.

V Příloze č. 1 Dohody byly specifikovány náklady na výstavbu Centra: 158 691 000 (tj. cca 160 mil.), financování: úvěr 160 mil. se splácením ročně 23 376 000 Kč, tj. celkem do roku 2014 cca 187 mil. Kč. „Profit MICOS“: prodej obchodního podílu se ziskem + 1 600 000 Kč.

12. 1. 2006 uzavřel MI PRO STAV dvě smlouvy o dílo, jejichž předmětem byla výstavba Centra: s POZEMSTAV Prostějov, a. s. (za cenu 44 367 631 Kč); se Stavební společností NAVRÁTIL, s. r. o., ve znění pozdějšího dodatku z 26. 1. 2006 (za cenu 109 912 427 Kč).

13. 1. 2006 uzavřel MI PRO STAV s Komerční bankou, a. s. úvěrovou smlouvu, v níž se banka zavázala poskytnout mu úvěr 160 000 000 Kč splatný do 31. 12. 2014 spolu s úroky 3,65% p. a. ze zůstatku jistiny. K zajištění úvěru bylo sjednáno jednak zástavní právo k nemovitostem: Centrum, a ručení žalobce do výše všech pohledávek banky vč. příslušenství. Smlouva o ručení byla uzavřena 9. 6. 2006.

Smlouvou o výpůjčce z 16. 3. 2006 poskytl žalobce investorovi bezplatně pozemky pro Centrum, a to do 31. 12. 2014. O uzavření této smlouvy rozhodla Rada města 24. 1. 2006.

Z obsahu spisu zjistil žalovaný a posléze i krajský soud skutkový stav, na jehož základě postupně vydávali níže popsaná rozhodnutí:

Žalovaný rozhodnutím z 13. 6. 2006 uložil v části I výroku žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč, za spáchání správního deliktu dle § 102 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen ZVZ), jehož se dopustil tím, že uzavřel „Smlouvu o veřejnoprivátním partnerství“ bez použití některého ze zadávacích řízení uvedených v § 25 odst. 2 ZVZ, čímž porušil § 25 odst. 1 ZVZ.

V části II výroku uložil žalovaný pokutu ve výši 10 000 Kč společnosti MI PRO STAV rovněž za správní delikt dle § 102 odst. 1 písm. b) ZVZ spáchaný tím, že uzavřel dvě smlouvy o dílo na vlastní realizaci Centra, přičemž nepostupoval dle § 25 odst. 2 ZVZ a tím taktéž porušil § 25 odst. 1 ZVZ.

K rozkladu žalobce a společnosti MI PRO STAV předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen ÚOHS) potvrdil 29. 11. 2006 rozhodnutí žalovaného a rozklad zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který napadené rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc vrátil předsedovi ÚOHS k dalšímu řízení. Důvodem byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti způsobené vnitřní rozpomostí: výrok nekorespondoval s odůvodněním a srozumitelně nebyla vyřešena ani otázka, kdo byl ve smyslu ZVZ zadavatelem, jenž porušil své zákonné povinnosti a kombinací (kumulací) kterých úkonů se tak stalo.

K tomuto závěru dospěl krajský soud poté, co dal žalovanému za pravdu, že došlo v posuzovaném případě k porušení ZVZ. Krajský soud z rozhodnutí žalovaného zjistil, že žalovaný provedl určitou „konstrukci deliktu“ spočívající v tom, že jednotlivé kroky při realizaci Centra (pozn.: složené z úkonů popsaných v úvodní části tohoto rozsudku) ve svém souhmu naplnily definici veřejné zakázky na stavební práce.

Základní znak veřejné zakázky, tj. její úplatnost (§ 6 odst. 2 ZVZ), byl naplněn tím, že výstavba Centra byla financována formou bankovního úvěru poskytnutého sice osobě třetí, od žalobce odlišné (tj. společnosti MI PRO STAV), avšak žalobce měl postupně nabýt na této osobě podíl až do výše 100%. Použití veřejných prostředků soud shledal v tom, že bankovní úvěr měl být splácen za použití postupných vkladů žalobce do společnosti MI PRO STAV.

Charakter veřejné zakázky odpovídal definici § 9 odst. 1 písm. e) ZVZ, již je třeba chápat jako „sběrnou kategorii“ pro plnění stavebního rázu; výsledkem záměru žalobce mělo být provedení výstavby Centra dle jeho požadavků za součinnosti třetích osob. Tento postup byl realizován na základě Dohody o veřejnoprivátním partnerství a na ni navazujících kroků.

Krajský soud připustil správnost konstrukce deliktu popsanou v odůvodnění rozhodnutí žalovaného v I. stupni. Žalovanému však vytkl, že ačkoliv v odůvodnění rozhodnutí popsal jednotlivé kroky žalobce a třetích osob a mechanismus, jimiž byly propojeny a jenž měl za důsledek porušení § 25 odst. 1 ZVZ, ve skutkové větě, obsažené ve výroku rozhodnutí I. stupně (který nebyl změněn ani v rozhodnutí o rozkladu), žalovaný označil za veřejnou

zakázku, která nebyla zadána zákonným způsobem, pouze jeden z těchto kroků, a to Dohodu o veřejnoprivátním partnerství. Z odůvodnění žalovaného tedy vyplývá správný závěr, že souhrnem jednotlivých kroků došlo k naplnění podmínek pro vznik povinnosti žalobce postupovat dle ZVZ [tedy řádně zadat veřejnou zakázku podřazenou pod § 9 odst. 1 písm. e) ZVZ], ve výroku žalovaný však takto popsany skutkový děj a z něj plynoucí právní závěr nesprávně rozdělil: v části I sankčně postihl žalobce za uzavření Dohody o veřejnoprivátním partnerství, v části II pak sankcionoval jiný subjekt za realizaci dalších kroků popsaného mechanismu (MI PRO STAV za uzavření smluv o dílo, jejichž předmětem byla samotná výstavba Centra). Krajský soud proto uzavřel, že výroková část a odůvodnění si odporují, a to do té míry, že je tím způsobena nesrozumitelnost a tím i nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Náprava však mohla být zjednána v rozhodnutí o rozkladu, proto zrušil pouze rozhodnutí předsedy ÚOHS, nikoli i rozhodnutí vydané v prvním stupni, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se měl předseda ÚOHS znovu zabývat podstatou deliktu, tj. kumulací jednotlivých kroků (úkonů) a jejich návazností. Dále mu soud uložil odstranit vnitřní rozpomst rozhodnutí I. stupně co do definice odpovědných osob a skutků, jimiž porušily ZVZ: soud připustil pluralitu zadavatelů, již upravoval § 2 odst. 2 ZVZ, zároveň však zdůraznil, že takto pojaté pluralitě nekorespondoval výrok (část I a II). Úvahy žalovaného vyložené v odůvodnění měly být v novém rozhodnutí uvedeny do souladu s jim odpovídajícím výrokem.

Předseda ÚOHS poté vydal nové rozhodnutí (z 15. 5. 2008), v němž opět rozklad žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí I. stupně; v odůvodnění zopakoval argumentaci, kterou uvedl již ve svém předešlém rozhodnutí. V reakci na soudem vytýkanou nesrozumitelnost doplnil „přesný popis postupu obou zadavatelů“ a zdůraznil, že v průběhu realizace Centra došlo fakticky k zadání dvou od sebe odlišných veřejných zakázek: zadavatelem první z nich byl žalobce, zadavatelem druhé MI PRO STAV.

První veřejná zakázka spadala pod § 9 odst. 1 písm. e) ZVZ a je nutno ji dle žalovaného ztotožnit s Dohodou o veřejnoprivátním partnerství. Šlo tedy o zakázku „na provedení jakýchkoli stavebních prací, které odpovídají požadavkům určených zadavatelem, ... pořizovaných s využitím zprostředkovatelských nebo podobných služeb poskytovaných zadavatelé jinou osobou“. Žalobce tedy výstavbu Centra nezadal jako „prostou“ zakázku na stavební práce, ale prostřednictvím citované dohody využil „služeb podobných službám zprostředkovatelským“, poskytnutých společností MI PRO STAV. Hodnotu „kvazizprostředkovatelských“ služeb žalovaný vyčíslil částkou 1 600 000 Kč (tzn. částkou označenou v Dohodě o veřejnoprivátním partnerství jako „profit“ společnosti MICOS za budoucí prodej obchodního podílu ve společnosti MI PRO STAV).

Druhá veřejná zakázka, pokračoval žalovaný, spočívala v zadání vlastních stavebních prací, a to dvěma smlouvami o dílo, v nichž obou byl objednatelem MI PRO STAV. Jelikož byl objednatel zároveň zadavatelem ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) bod 4 ZVZ a předmětnou veřejnou zakázku, na kterou se vztahoval § 9 odst. 1 písm. a) ZVZ nezadal postupem dle § 25 odst. 2 ZVZ, porušil tím povinnost dle § 25 odst. 1 ZVZ a naplnil tak skutkovou podstatu deliktu dle § 102 odst. 1 písm. b) ZVZ, za což mu žalovaný v I. stupni správně uložil pokutu. Žalovaný dovodil, že šlo o zadavatele podřízeného režimu ZVZ, neboť byl zřízen na základě zákona za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu (provoz Centra neměl být podle Dohody o veřejnoprivátním partnerství ziskový) a byl financován převážně veřejným zadavatelem (žalobcem prostřednictvím vkladů do společnosti a dále ručením za bankovní úvěr poskytnutý společností MI PRO STAV). V rozhodnutí se připouští, že MI PRO STAV pouze realizoval záměr žalobce, avšak z hlediska čistě právního postupovali oba zadavatelé při zadávání veřejných zakázek zcela samostatně. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného v I. stupni naprosto správné.

Žalovaný tak oproti náhledu krajského soudu setrval na svém výkladu, že v posuzovaném případě se nejednalo o jednu veřejnou zakázku (která spočívala v kumulaci a vzájemné propojenosti několika právních úkonů žalobce a společností MICOS a MI PRO STAV), ale že šlo o dvě samostatné veřejné zakázky realizované dvěma samostatnými veřejnými zadavateli. Při tom nebyla nikterak ani zohledněna třetí možná varianta zmíněná krajským soudem, totiž že šlo o pluralitu zadavatelů ve smyslu § 2 odst. 2 ZVZ, tedy o případ dvou zadavatelů téže veřejné zakázky, na něž se má pro účely posouzení souladu se ZVZ hledět jako na zadavatele jednoho.

Také proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, na jejímž základě krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Učinil tak z důvodu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy proto, že *skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.*

Blíže tento svůj závěr krajský soud vysvětlil tak, že z obsahu Dohody o veřejnoprivátním partnerství vyplývá, že zadavatelem a investorem Centra se stala společnost MI PRO STAV. Tato dohoda sama o sobě v žádném případě nezakládala práva a povinnosti mezi zadavatelem (žalobcem) a dodavatelem (POZEMSTAV Prostějov, a. s., Stavební společnost NAVRÁTIL, s. r. o.), výlučně na jejím základě nebyla realizována veřejná zakázka ani nebyly pořízeny stavební práce s využitím zprostředkovatelských či obdobných služeb třetích osob. Závěr žalovaného, že na základě této dohody došlo k realizaci jakékoli veřejné zakázky, nemá oporu v provedeném dokazování.

Krajský soud dále hodnotil některé žalovaným provedené důkazy:

Ze smlouvy o úvěru z 13. 1. 2006 podle soudu vyplývá, že úvěr poskytnutý společnosti MI PRO STAV měla splácet výhradně tato společnost a úvaha žalovaného, že se tak mělo dít z prostředků poskytovaných žalobcem jako vklady do této společnosti, je pouhá spekulace.

Také z převzetí ručiteckého závazku za výše popsany úvěr, k němuž se žalobce zavázal do celé výše poskytnutého úvěru, nevypovídá podle krajského soudu nic o tom, že by do výstavby Centra měly plynout veřejné prostředky; ručitecký závazek je pouze zajišťovací institut, tudíž k jeho vymáhání by mohlo dojít, teprve pokud by dlužník (MI PRO STAV) nesplácel úvěr řádně a včas. Podle krajského soudu je však nutno uvážit, že k něčemu takovému vůbec nemuselo dojít, a nelze tedy tímto závazkem argumentovat v neprospěch žalobce.

Konečně se krajský soud vyjádřil i ke zvyšování vkladů žalobce do společnosti MI PRO STAV: z výpisu z obchodního rejstříku ze dne 26. 7. 2006 soud zjistil, že vklad žalobce do této obchodní společnosti činil v době od 22. 12. 2005 do 30. 6. 2006 (pozn.: jde zřejmě o písařskou chybu, správně má být uvedeno do 31. 5. 2006) pouze 20 000 Kč, což odpovídalo 10% obchodního podílu. Teprve k 1. 6. 2006 žalobce zvýšil svůj vklad na 12 020 000 Kč, a obchodní podíl na 51%. Z tohoto konstatování však krajský soud nevyvodil žádný závěr.

Na konec krajský soud zhodnotil, že z výše uvedených skutečností vyplynulo, že 9. 12. 2005 neuzavřel žalobce „žádnou smlouvu s vybranými dodavateli“, a tudíž nemohl ani spáchat správní delikt popsany ve výroku I správního rozhodnutí. Předseda ÚOHS vyjde v novém rozhodnutí z podkladů správního spisu a učiní odpovídající skutková zjištění, jež následně právně vyhodnotí a dospěje-li k závěru o porušení ZVZ, řádně svoje závěry promítne do skutkové a právní věty výroku.

Proti tomuto rozhodnutí podal včas kasační stížnost předseda ÚOHS (stěžovatel). Rozsudek označil za nepřezkoumatelný dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to ze tří důvodů: krajský soud v rozsudku napadeném stížností vyslovil názor diametrálně odlišný od právního názoru vysloveného ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2007, a to aniž tuto změnu čímkoli odůvodnil; krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, ačkoli nebyly splněny podmínky § 51 s. ř. s., resp. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; závěry krajského soudu zásadním způsobem přehlížejí skutková zjištění žalovaného, popř. některá označují za nesprávná bez konkrétního vysvětlení. S ohledem na to navrhl stěžovatel rozsudek Krajského soudu v Brně zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel především namítal změnu právního názoru krajského soudu bez jakéhokoli zdůvodnění. Kasační soud musí dát v tomto bodu stěžovateli za pravdu.

V rozsudku ze dne 21. 8. 2007 (tj. v pořadí prvním rozsudku ve věci) krajský soud připustil konstrukci deliktu popsanou žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tedy porušení ZVZ sestávající z několika na sebe navazujících kroků (právních úkonů) a připustil rovněž pluralitu odpovědných subjektů. Žalovanému uložil odstranit vady způsobující nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a poskytl mu jasný návod, jakým způsobem tak učinit. Jak ovšem vyplývá z následného rozhodnutí předsedy ÚOHS, tento závazný právní názor krajského soudu nerespektoval a znovu pouze potvrdil rozhodnutí žalovaného I. stupně.

V rozsudku ze dne 7. 4. 2009 (tj. ve druhém rozsudku, nyní posuzovaném) proto měl krajský soud především zkoumat, a to z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], zda se předseda ÚOHS řídil právním názorem soudu, jímž byl dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Zjistil by, že se tak nestalo, v novém rozhodnutí bylo toliko zdůrazněno a rozvinuto odůvodnění obsažené v předešlém (zrušeném) rozhodnutí. Tato skutečnost sama o sobě zakládala povinnost žalobou napadené rozhodnutí zrušit; ačkoliv krajský soud rozhodnutí zrušil, ovšem z jiného důvodu, musí kasační soud zdůraznit pochybení, jehož se dopustil žalovaný a jež mu byl povinen v první řadě vytknout krajský soud. Pokud by tak krajský soud učinil a pro nerespektování závazného právního názoru rozhodnutí žalovaného zrušil, nemusel se vůbec zabývat věcí samotnou a dopustit se tím dalších pochybení. K věcnému posouzení deliktu se totiž krajský soud již dostatečně vyjádřil ve svém prvním rozsudku.

Stěžovateli je totiž třeba dát za pravdu, že krajský soud radikálně přehodnotil právní posouzení deliktu, aniž však, jak také správně namítl stěžovatel, jakkoli takový postup vysvětlil. Krajský soud zcela pominul svůj předešlý rozsudek; nejen tedy že se nezabýval závazností vysloveného právního názoru pro žalovaného, ale ani sám na své předchozí úvahy nenavázal. Tím velmi vážně zpochybnil závaznost soudních rozhodnutí obecně. Není sporu o závaznosti výroku soudních rozhodnutí; z hlediska nutnosti opory výroku v jasném a logicky souvislém odůvodnění rozhodnutí, právní jistoty a rovnosti účastníků, ale také nelze naprosto připustit, aby se soud libovolně odchýloval od vlastních skutkových i právních názorů vyslovených dříve

ve stejné věci, aniž pro to měl podstatný důvod či aniž dokonce tento postup jakkoliv komentoval (jak se stalo v posuzované věci).

Odůvodnění nyní přezkoumávaného rozsudku nadto postrádá dostatečnou logickou vazbu, jež by spolehlivě objasnila závěr soudu, neboť v části odůvodnění označené jako „posouzení věci“ (pro výrok rozhodnutí klíčové) obsahuje pouze několik na sobě nezávislých konstatování skutkových zjištění, aniž by však bylo vysvětleno, jak k nim soud dospěl.

Rozsudek krajského soudu v jeho souhru nelze než označit za nesrozumitelný, a rozhodnutí tedy za nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V této souvislosti lze také přisvědčit stěžovateli, že krajský soud zcela pomíjel některá jeho skutková zjištění. Označil-li soud za pouhou spekulaci úvahu stěžovatele, že úvěr poskytnutý společnosti MI PRO STAV byl splácen z peněžních vkladů žalobce, měl soud toto hodnocení blíže vysvětlit. Spekulativnost úvah stěžovatele prostě konstatoval. Kasační soud se naproti tomu přiklonil ke stěžovatelově úvaze, jež je zcela logická a podpořená obsahem správního spisu.

Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by se krajský soud mohl odklonit od svého právního názoru vyjádřeném v prvním rozsudku. Také kasační soud přistoupil na konstrukci deliktu popsanou v odůvodnění správního rozhodnutí: smluvní vztahy mezi žalobcem, MICOS, spol. s r. o. a MI PRO STAV založené zejména „Dohodou o veřejnopřivátním partnerství“, závazek žalobce pravidelně vkládat peněžní prostředky do MI PRO STAVu, ve výši mírně převyšující ročním úvěrové splátky (postupné plnění tohoto závazku vyplývá i ze zápisů v obchodním rejstříku), zajištění úvěru ručením žalobce do celé výše nesplacených závazků, uzavření smluv o dílo na vlastní stavbu Centra bez zadávacího řízení atd., to vše ve svém souhru vytvářelo řetěz postupných kroků (jak byly popsány v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a jejichž nejvýznamnější kroky jsou zmíněny v úvodní části tohoto rozsudku) směřující k obcházení zákona o veřejných zakázkách. Kasační soud proto dospěl k závěru, že krajský soud ve svém prvním rozsudku správně zavázal žalovaného, aby přizpůsobil výrok rozhodnutí této konstrukci. Kasační soud rovněž připustil pluralitu zadavatelů ve smyslu § 2 odst. 2 ZVZ: *„zadavatelem může být společně i několik zadavatelů uvedených v odst. 1 písm. a) a b), mají-li svoje vzájemná práva a povinnosti a vztahy ke třetím osobám smluvně upraveny“*; žalobce byl bezesporu veřejným zadavatelem podle § 2 odst. 1 písm. a) bod 3 ZVZ: *„územní samosprávný celek“*, MI PRO STAV lze podřadit pod písm. b) téhož ustanovení: *„jiná právnická nebo fyzická osoba, žádává-li zakázku na dodávky, služby nebo stavební práce, která je z více než 50% financována veřejným zadavatelem“*.

Je evidentní, že žalovaný setrvává na svém původním posouzení, že došlo ke spáchání dvou samostatných deliktů, a tento názor nehodlá sám korigovat. Krajský soud proto při respektování právního názoru vysloveného kasačním soudem, zaváže v novém rozhodnutí žalovaného, aby změnil výrok rozhodnutí I. stupně tak, aby odpovídal tomuto názoru kasačního soudu. Souhrem jednotlivých, na sebe navazujících kroků, došlo k obcházení ZVZ vedoucím k jeho porušení: při stavbě Centra šlo o veřejnou zakázku na stavební práce dle § 9 ZVZ, zakázka nebyla zadána způsobem dle § 25 ZVZ, oba subjekty, jimž byla uložena pokuta, se na popsaném podílely a byly zadavateli ve smyslu § 2 ZVZ. Skutková věta výroku správního rozhodnutí bude zcela odpovídat této konstrukci a nebudou tedy odděleny části I a II, z nichž každá popisuje pouze některý z kroků; kasační soud znovu zdůrazňuje to, co vyslovil již krajský soud: teprve v souhru jednotlivých kroků došlo k porušení ZVZ; jednotlivé kroky samy o sobě zákon neporušovaly, leč byly vedeny k jeho obcházení.

Kasační soud se konečně přiklonil také k námitce stěžovatele, že z napadeného rozsudku není seznatelné, na základě čeho krajský soud dovodil, že jsou splněny podmínky pro zrušení správního rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů rozsudek Krajského soudu v Brně podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm se krajský soud řádně vypořádá se všemi výše nastíněnými otázkami, přičemž se bude řídit právním názorem kasačního soudu. Kasační soud důrazně upozorňuje na délku doby řízení a apeluje na krajský soud, aby formuloval svoje závěry natolik přesvědčivě a jednoznačně, aby měl stěžovatel jistotu o právním názoru soudu a o tom, k čemu jej soud zavázal.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. října 2010

JUDr. Michal Mazanec, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Malendová